

Правнукові

Микола Руденко

Правнуче мій! Ти один з юнаків
Тих, за яких ми в боях помирали.
Вийди до мене з майбутніх віків —
Вийди, піднявши космічне забрало.

Все ми спалили заради мети —
Все, що лишилось від світу старого.
Бога відкинули — богом став ти.
В тебе ми вірили гордо і строго.

Вірили так, що спікались вуста.
Гуснула кров під рубцями старими.
Вірили так, як в Ісуса Христа
Ті, що вмирали в далекому Римі.

Хто ж ти такий? Чи не марна була
Наша рвучка, самовіддана спроба?
Над крутизною твого чола
Встала Свобода чи Каїна злоба?

Завжди чи ні слугувала в бою
Сонячна істина нашому оку?
Чи не заклали у віру свою
Ми непоправну помилку жорстоку?..

Серце говорить мені: вибирай —
Правда чи знову лукавства тенета.
Кажуть, по той бік століття не рай, —
Кажуть, загине старенька планета.

Хай це наївно, та світить мені
Непереможна дідівська наука:
Як це загине, коли навесні
Прийде на неї онук чи онука?..

В травах і квітах, в гудінні бджоли
Є наша кров — наше зоряне мито.

Правнуче! Знай, що ми чесно жили,
Та чи зуміли безчестя зламати?..